

θεν τοὺς φίλους του ἐν μεγάλη τινι αἰθούσῃ, ἦν εὖρον ἠνεωγμένην, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ὑψοῦτο τράπεζα πλήρης τῶν ἐξαιρετικῶν βρωμάτων.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἕκαστος ἔμενεν ἐκστατικός ἐνώπιον τῆς γαστρονομικῆς ταύτης παραθέσεως, θύρατις ἠνεώχθη, ὁ δὲ Ῥογῆρος, μειδίαμα ἔχων ἐπὶ τῶν χειλέων, ἐχώρησε πρὸς τὸν ἀντεραστὴν του, προσφέρον τὴν χεῖρα θελκτικῇ τινι νεάνιδι, κρατούσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς σεμνῶς τεταπεινωμένους πρὸς τὴν γῆν· ἦτο δ' αὕτη ἡ Μαρία, μεθ' ἣν ἦρχετο ὁ Κ. Βριβάλ.

— Τί βλέπω! ἀνέκραξεν ὁ Εὐγένιος, τὸν ὁποῖον ἡ ἐκπληξίς προσήλου εἰς τὴν θέσιν του.

— Βλέπεις, ἀγαπητέ μου δικηγόρε, μετὰ τῆς γυναικὸς, ἣτις σ' ἀγαπᾷ, τὸν οὐδέποτε παύσαντα τοῦ νὰ ἦναι φίλος σου. Δύο δὲ λέξεις θὰ σοὶ ἐξηγήσωσι τὴν ἀπάτην, ἧς ὑπῆρξες παίγνιον μεθ' ὅλου τοῦ Κρενόβλου.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου αὐτάρεσκός τις ὀνόματι Μαρσεκῶτος ἤθελε νὰ σοὶ ἀρπάσῃ τὴν κατέχουσαν τὸν ἔρωτά σου, καὶ ἤδη ὁ Κ. Βριβάλ τῷ ἐπέτρεψεν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας του, γάμος δὲ τις καθίστατο πιθανός. Μοὶ παρήγγειλες, ἀληθῶς, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σου νὰ διατρυπήσω πάντας τοὺς πειρασσομένους νὰ ἀπευθύνωσι τοὺς πόθους των πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῶν στοχασμῶν σου· ἀλλ' αἰσθάνεσαι πῶς τὸ μέσον τοῦτο ἦν ἀκατόρθωτον· δι' ὃ ἐπαρουσιάσθην πάντῃ ἀναισχύντως ὡς ἀντιποιοῦμενος τὴν χεῖρά της, συνένοχόν μου ἔχων τὴν δεσποινίδα, ἧς ὁ πατὴρ ἠγνόει τὰ πάντα· τοιοῦτοτρόπως δὲ ἀπειμάκρυνα τοὺς ἀντιζήλους σου. Χθὲς λοιπὸν ἔλαβε πέρας ἡ προσπάθεισίς μου, ἀλλὰ μὲ παρεκάλεσαν νὰ πειραθῶ τῶν αἰσθημάτων σου, ἰδοὺ δὲ τὸ αἴτιον τῆς ἀποδοχῆς τοῦ προσκλητηρίου σου.

Πρὸ τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς μας ὠμολόγησα τῷ Κ. Βριβάλ τὴν πανουργίαν μας, ὅστις μὲ συνεχώρησε· ἤδη λοιπὸν μέλλεις νὰ δεχθῆς ἐκ τοῦ στόματός της τὴν διαβεβαίωσιν τῆς εὐτυχίας σου. Τώρα, ἐὰν θέλῃς ἀφεύκτως νὰ κτυπηθῆς μετ' ἐμοῦ, ἔχει καλῶς, διότι εἰμὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς σου.

Κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ Καντέλμου, ὁ Εὐγένιος, ἔρμαιον διαφόρων συγκινήσεων, πληρουσῶν τὴν ψυχὴν του, ἔφερεν ἀλληλοδιαδόχως τὰ βλέμματά του πρὸς τοὺς θεατὰς τῆς σκηνῆς ταύτης. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐνόμισεν ὅτι ἦτο παίγνιον ὀνείρου, εἶτα δὲ,

βέβαιος ὅτι ὠνειρεύετο, ἀφῆκε τὴν καρδίαν του νὰ παιδρυνθῇ ἐκ χαρᾶς.

Ὅτε λοιπὸν ὁ Ῥογῆρος ἐπέρανε τὸν λόγον, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του, εἶτα δ' ἔδραμε εἰς τὰς τοῦ Κ. Βριβάλ, χωρὶς ν' ἀπαγγεῖλῃ ἄλλους λόγους, πλὴν τῶν δύο τούτων ἐκφωνήσεων.

— Ἄ! φίλε μου! Ἄ! Κύριε!

Τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐκφράσῃ ἄλλως ὅ,τι συνέβαινε ἐν αὐτῷ.

Ἀφίχθεις δὲ πρὸ τῆς Μαρίας ἐγονυπέτησε καὶ δύο θαλερὰ δάκρυα ἔδραπέτευσαν ἀπὸ τῶν βλεφάρων του.

— Ἄγωμεν, εἶπεν ὁ γέρον κτηματίας, ἦτο γεγραμμένον, νὰ ὑπανδρεύσω τὴν θυγατέρα μου μὲ δικηγόρον. — Τέκνα μου ἔστε εὐτυχῆ! προσέθηκε, τιθέμενος τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος ἐν τῇ τοῦ Εὐγενίου.

— Καὶ τώρα, ἐπεῖπεν ὁ Ῥογῆρος, εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ πῖωμεν εἰς ὑγείαν τῶν δύο συζύγων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Α. ΚΛΕΩΠΑΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

Σωματικαὶ ἐλλείψεις ἐπισήμων τινῶν προσώπων.

(Συνέχεια. — Ἴδε φυλ. Β'.)

Ὁ ἀγγλὸς Hay συγγραφεὺς πραγματείας ἐπὶ τῆς δυσμορφίας δημοσιευθείσης ἐν ἔτει 1754 ἐκφράζεται ὡς ἐξῆς. Ἡ σωματικὴ δυσμορφία εἶναι σπανιωτάτη. Ἐπὶ τῶν 158 εὐγενῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν Βουλὴν τῶν κοινοτήτων μόνος ἐγὼ ἔχω νὰ παραπονεθῶ διὰ τὴν μορφήν μου. Εὐχαριστῶ τοὺς εὐγενεῖς ἐμοῦ συναδέλφους, ὅτι οὐδέποτε ὑπέμνησάν τι κατὰ τοῦ προσώπου μου, ἐλπίζω δὲ ὅτι οὐδέποτε θὰ λάβωσιν ἀφορμὴν νὰ ὀμιλήσωσι περὶ τῆς διαγωγῆς μου.

Ἴδου ὀπισθοχωροῦντες μέχρι τοῦ 14ου αἰῶνος, τὰ πρόσωπα, ὧν τὸ ἄσχημον καὶ δυσμορφον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν συγχρόνων, εἶναι ἄξιον μνησίας. Δύναται τις νὰ ἴδῃ τὴν δυσειδῆ

αὐτῆς εἰκόνα εἰς τὴν στοάν τῶν Βερσαλλιῶν. Λεόντιος Πιλᾶτος ἔλλην σοφὸς τοῦ 14ου αἰῶ- νος. Τρεμούλ φίλος τῆς κ. Σεβινύ. Ἡ περίφη- μος Βουρινιόν, ἡ Θεόληπτος (visionnaire), Σαιντ Μαρτὲν φιλόλογος γάλλος τοῦ 17ου αἰῶ- νος, ἡ δεσποινὶς Σκούδερι, ἡ Δανγῆτ, Δελίλλ, Φλοριάν, Γίββων, Κόφει συγγραφεὺς ἄγγλος ἀποθανόν ἐν ἔτει 1745, ὁ Βουλανζέ συγγρα- φεὺς τῆς Antiquité dévoilée, ὁ Χωβελὲν ὁ πο- λέμιος τῶν Ἰησουϊτῶν, ὁ γαστρονόμος Γριμιὸδ ῤεϋνιέρ, Λιγκέτ, Μιραβώ, Δαντῶν, Γράσσι ἱ- στορικός καὶ ποιητὴς ἐκ Πεδεμοντίου τοῦ 19ου αἰῶνος καὶ τέλος ὁ περιβόητος κωμωδὸς ἄγ- γλος Ματθίας καὶ ὁ ἀντίζηλος αὐτοῦ κατὰ τὴν δόξαν Λεκαίν, ἀμφότεροι ἐξίσου δυσειδεῖς.

Ἡ ἀσχημία τοῦ Πελισσὸν κατέστη παροι- μιώδης. Κυρία τίς ποτε τὸν παρεκάλεσε νὰ σταθῆ ἐνώπιον ζωγράφου εἰς τὸν ὁποῖον πα- ρήγγειλε εἰκόνα τοῦ διαβόλου. Περὶ τῆς ὑπερβο- λικῆς δ' αὐτοῦ ἀσχημίας ἀναφέρεται καὶ τὸ ἐ- ξῆς ὅτι ὅταν ἐδίσταζον νὰ προτείνωσιν ὡς πνευματικὸν εἰς τὸν δούκα τῆς Βουργωνίας τὸν ἰησουϊτὴν Μαρτινῶ, ἄνθρωπον εἰδεχθεστάτης μορφῆς, «Μπά! ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ, οὐδὲν δύ- ναται νὰ ταράξῃ ἐκεῖνον ὅστις εἶδε τὸν Πελι- σσὸν».

Ὁ ἠθικολόγος Βωβενάργος τοσοῦτον ἠλλοιω- θη τὸ πρόσωπον ὑπὸ εὐλογίας, ὥστε δὲν ἐτόλ- μα νὰ ἐξέλθῃ δημοσίᾳ, καὶ εἰς ταύτην τὴν ἀ- ποχώρησίν του ὀφείλονται τὰ σπουδαῖα αὐτοῦ συγγράμματα. Ὁ Δεβριώ συγγραφεὺς οὐχὶ δό- κημος, ἐξ ἀσθενείας κατέστη οὕτω δυσειδής, ὥστε δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Γαλ- λίαν ἀλλ' ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ἄγνοοῦμεν ἂν ἡ αὐτὴ ἀφορμὴ ἐβίασε τὸν Πρῶσσον φυσιολόγον Ἰλαεμπιργ ἀποθανόντα ἐν ἔτει 1824, ν' ἀπέλθῃ εἰς Μαδαγασκάραν, ἧς οἱ αὐτόχθονες, καλοὶ ὡς φαίνεται ἐκτιμηταὶ τῆς φυσικῆς καλλονῆς τῶν Εὐρωπαίων, τὸν ἐπω- νόμασαν βορουντοῦλ δηλ. φρίκην. Εἶχε χρῶμα λευκότατον, τρίχας δὲ καὶ ὄφρεις ξανθὰς καὶ τὴν περὶ τὰς βλεφαρίδας μεμβράνην ἐρυθράν, ὥστε ὁμοιάζε πρὸς τὴν εἰκόνα πτηνοῦ τινος τῆς νυκτός.

Ὁ Βέκκερ, συγγραφεὺς γερμανός, εἰδεχθὺς μορφῆς ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ le Monde enchanté ἠρνήθη τὴν ὑπαρξίν τοῦ διαβόλου· τοῦτο δ' ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν Μονναί νὰ γράψῃ κατ' αὐτοῦ τοὺς ἐξῆς δηκτικoὺς στίχους.

Τὴν δύναμιν τοῦ Σατανᾶ
Βέκκερ, κατέστρεψες· καλὰ.
Ἄλλ' ἔτι μένει ἓνα :
Τὸ πρόσωπόν σου ν' ἀλλαχθῆ
Ὅπως μᾶς λείψῃ κ' ἡ μορφή.

Ὁ μεταφραστὴς τῶν Μεταμορφώσεων τοῦ Ὀβιδίου Σαιντ-Δαριώ, γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνο- μα Σαιντ-Ἄνζ, ἀξιοσημειώτου ἀσχημίας, ἦν ἐπηύξανε τὸ χαῖνον αὐτοῦ στόμα, τὸ πελώριον ἀνάστημα καὶ τὸ εἶδος τῶν τριχῶν τῆς κεφα- κῆς του, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ τοὺς σαρκա- σμούς, οὗς ἄλλως τε καὶ ἐδικαιολόγουν αἱ γε- λοῖαι αὐτοῦ περὶ τὴν φιλολογίαν ἀξιώσεις· διὰ τοῦτο ὅτε ἐξέδωκε τὴν μετάφρασίν του ἐδημο- σίευσαν κατ' αὐτοῦ στίχους σατυρικοὺς, ὧν ἡ ἔννοια ἡ ἐξῆς. Ἐτόλμησεν ὁ Ὀβίδιος νὰ διη- γηθῆ πῶς, καὶ δι' ὁποίων μεταμορφώσεων ὁ Ὀλύμπιος ἐξηπάτα τὰς ὡραίας, τὰς ὁποίας ἤθελε νὰ δαμάσῃ. Ὁ Ζεὺς ὅμως σήμερον ἐκδι- κούμενος τὸν ἀνέστησεν ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Σαιντ-Ἄνζ.

Ὁ Σκάρων ἀφῆκεν ἡμῖν αὐτόγραφον τὴν ἐ- ξῆς περιγραφὴν τῆς μορφῆς του.

Ἄναγνώστα, ὅστις οὐδέποτε μὲ εἶδες, σοὶ εἶναι δὲ καὶ ἀδιάφορον, διότι δὲν ἔχεις καὶ πολ- λά νὰ καρπωθῆς ἐκ τῆς ὄψεως τοῦ ἀνθρώπου, οἷός ἐγώ, μάθε, ὅτι οὐδ' ἐγὼ θὰ ἐφρόντιζα πολὺ νὰ ἐκτεθῶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, εἴαν δὲν ἐπληροφορούμην, ὅτι γινῆς εὐφραϊ- νόμενοι ἐπὶ τοῖς δυστυχήμασι τῶν ὁμοίων των, μὲ περιέγραψαν ὅλως διάφορον τοῦ ὅ,τι πραγ- ματικῶς εἰμί. Οὗτοι μὲν λέγουσιν, ὅτι εἶμαι πια- σμένος, ἄλλοι, ὅτι δὲν ἔχω μηρούς, ἕτεροι, ὅτι χωρῶ ἐντὸς μικροῦ κιβωτίου, τὸ ὁποῖον θέτουν ἐπὶ τραπέζης, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου φλυαρῶ ὡς καρακάξα μονόφθαλμος, ἄλλοι, ὅτι ὁ πῖλος μου κρέμαται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου διὰ σχοινίου ἐκ τροχαλίας, ὅπερ κινῶ πρὸς τ' ἄνω ἢ κάτω, ὅσάκις πρόκειται νὰ χαιρετήσω. Νομίζω ὅτι εἶ- ναι ἔργον συνειδήσεως νὰ δώσω πέρας εἰς τὰς περαιτέρω ψευδεῖς διαδόσεις, διὰ τοῦ παρόντος ἰχνογραφήματος, ὅπερ βλέπετε ἐν ἀρχῇ τοῦ βι- βλίου μου. Θὰ γογγύσης βεβαίως, —διότι ὅλοι οἱ ἀναγνώσται γογγύζουν, καὶ ἐγὼ ὁπότεν ἀ- ναγινώσκω —θὰ γογγύσης, λέγω, καὶ θὰ κάμης παρατηρήσεις, ὅτι δὲν δεικνύω εἰμὴ τὴν βράχιν μου. Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν προτίθεμαι νὰ στρέψω τὰ ὀπίσθια εἰς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ διότι τὸ καμπύλον τῆς βράχεώς μου εἶναι προσφορώτερον νὰ φέρῃ ἐπιγραφὴν ἢ τὸ κοῖλον τοῦ στήθους

μου, ὅπερ σχεδὸν κατέχεται ὑπὸ τῆς κεκλιμένης κεφαλῆς μου, καὶ διότι ἐκ τοῦ μέρους τούτου ἐπίσης εὐκόλως φαίνεται τὸ ἀνώμαλον σχῆμα τοῦ σώματός μου. Χωρὶς νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι δωροῦμαι τι τῷ κοινῷ (διότι μὰ τὰς ἐννέα μούσας, οὐδέποτε ἤλπισα ὅτι ἡ κεφαλή μου ἤθελε ληφθῆ ὡς πρωτότυπον διὰ νομισματοσύμηον), ἤθελον νὰ ζωγραφισθῶ, ἂν τις ζωγράφος ἐτόλμα ν' ἀναλάβῃ τὸ ἔργον αὐτό. Ἐν ἐλλείψει εἰκόνοσ μου, ὡς ἔγγιστα σοὶ περιγράψω πῶς εἶμαι πεπλασμένος.

«Εἶμαι ὑπερτριακοντούτης· ἐὰν φθάσω τὰ τεσσαράκοντα, θὰ προσθέσω περισσότερα δεινὰ εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἀπὸ 18 ἐτῶν ἤδη ὑποφέρω. Τὸ ἀνάστημά μου εἶναι καλοκαμωμένον, ἂν καὶ μικρόν. Ἡ ἀσθένειά μου τὸ ἐσμίκρινε κατὰ ἓνα πόδα. Ἡ κεφαλή μου ἀναλόγως τοῦ ἀναστήματός μου, εἶναι ὀλίγον μεγάλη, τὸ δὲ πρόσωπον ἀρκούντως παχὺ διὰ τὸ κάτισχνον σῶμά μου. Ἐγὼ δὲ καὶ τρίχας τόσας, ὥστε δὲν μεταχειρίζομαι φενάκην· ἔχω καὶ μερικὰς λευκάς. Ἡ ὄρασίς μου εἶναι καλή, καίτοι οἱ ὀφθαλμοί μου μεγάλοι. Τοὺς ἔχω γαλανοὺς, τὸν ἓνα δὲ μᾶλλον βεβουθισμένον τοῦ ἄλλου, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς μου. Ἡ μύτη μου μεγαλοῦται. Οἱ ὀδόντες ἄλλοτε ἦσαν ὡς τετράγωνοι μαργαρίται, ἤδη ἔχουσι χρῶμα ξύλου. Ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέρος μου ἔπεσαν εἰς καὶ ἡμῖς καὶ δύο καὶ ἡμῖς ἀπὸ τὸ ἀριστερόν, ἔχω δὲ καὶ δύο ὀλίγον βεβλαμμένους. Αἱ κνήμαι καὶ οἱ μηροί μου ἐσχημάτιζον ἄλλοτε ἀμβλεῖαν γωνίαν, κατόπιν ἐσχημάτισαν ὀρθήν, ἤδη δὲ ὀξεῖαν. Οἱ μηροὶ μετὰ τοῦ σώματός μου, σχηματίζουσιν ἐτέραν γωνίαν, ὥστε μετὰ τῆς ἐπιτοῦ στήθους μου κλινούσης κεφαλῆς μου, παριστῶ ἐν Ζ. Οἱ βραχίονές μου εἶναι συνεσταλμένοι ὡς καὶ οἱ πόδες μου, καὶ τὰ δάκτυλά μου ὡς οἱ βραχίονές μου. Εἶμαι τέλος πάντων ἐν μικρογράφημα τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος. Ἴδου κατὰ προσέγγισιν πῶς εἶμαι πεπλασμένος· ἀλλ' ἀφοῦ ἐμβῆκα ἤδη εἰς τὴν ὁδόν, θὰ σοὶ εἶπω καὶ τινα περὶ τοῦ ἦθους μου.

Πάντοτε ἤμην ὀλίγον θυμώδης, ὀλίγον λαίμαργος καὶ ὀλίγον ἀμελής. Τὸν ὑπηρετὴν μου πρὸς στιγμὴν ἀποκαλῶ ἀνόητον, μετ' ὀλίγον δὲ κύριον. Οὐδένα μισῶ· εἴθε ὁ Θεὸς νὰ ἐπινεύσῃ, ὥστε καὶ ἐγὼ νὰ μὴ μισῶμαι ἀπὸ κανένα. Εἶμαι στὰ καλά μου, ὅταν ἔχω χρήματα, θὰ ἤμην δὲ εἰς τὰ καλλίτερά μου, ἐὰν

εἶχον ὑγείαν. Ἐν συναναστροφῇ εὐθυμῶ, καὶ ὅταν ὅμως εὐρίσκομαι μόνος δὲν δυσαρεστοῦμαι. Ὑποφέρω μετὰ μεγάλης ὑπομονῆς τὰ δεινὰ μου. — Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι τὸ προσιμὸν μου ἐμικύνθη ὑπὲρ τὸ δέον καὶ πρέπει νὰ τελειώσω». (Oeuvres, 6. 313 Τόμ. 1ος 1720).

Ἴδου ὅποιαν περὶ ἑαυτοῦ περιγραφὴν ὁ Σαιντ-Παβὲν ἔγραψε.

«Εἶτε τυχαίως εἶτε καὶ πρὸς πείσμα, ἡ ἀδίκος φύσις μ' ἐπλάσε μικρὸν τὸ ἀνάστημα, βραχυτράχηλον καὶ προγάζστορα· ἐν μέσῳ τῆς βράχεώς μου ὑψοῦται σωρὸς ὀστέων καὶ σαρκῶν ἀπολήγων εἰς ὄξυ, ὡς κωδωνοστάσιον. Οἱ βραχίονες καὶ οἱ πόδες μου λίαν μακροί, τὸ σύνολον δ' ὅλων τούτων μὲ παριστᾷ ὡς ἀνεμόμυλον».

(Ἐπιτελεῖται συνέχεια)

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΛΑΜΒΕΡΤΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΓΟΖΛΑΝ.

(Συνέχεια. — Ἴδε φυλ. Β'.)

— Τότε, θὰ περιμένω, εἶπε μετὰ χάριτος ἡ κ. Λαμβέρτου, ἥτις εὐχαριστεῖτο διὰ τὴν τοιαύτην τοῦ ζητήματος στροφὴν, διὰ δύο λόγους· πρῶτον, διότι ἐμάνθανε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἠδύνατο ἐπὶ τέλους νὰ φέρῃ δημοσίᾳ τὸν περιφανῆ τίτλον τῆς κομίσσης δὲ Μονβερὸν, καὶ δεύτερον, διότι κατέπνιξε, καθόσον τοῦλάχιστον ἐφρόνει συνομιλίαν ἐπίφοβον ὑπὸ τὰ λείψανα ἄλλης ὁμιλίας.

— Τὸ κατ' ἐμὲ, ὑπέλαβεν ἡ Ἀδελαῖς, ὡσεὶ βουλομένη νὰ ἐπιθέσῃ τὴν κορωνίδα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὅπερ ἐφαίνετο λελυμένον ἤδη, τὸ κατ' ἐμὲ, θὰ λάβω, τὸ ὁμολογῶ, μεγάλην εὐχαρίστησιν, ὅταν ὑπάγω εἰς Βλανημενναί, παρὰ τῷ κ. δὲ-Γραμβάλ. . . .

— Ἴδου καὶ πάλιν ἐπανέρχεται εἰς τὸν κ. δὲ Γραμβάλ! ἐψιθύρισεν ἡ Ἰουλίᾳ τεταραγμένη.

— Θὰ λάβω, λέγω, μεγάλην εὐχαρίστησιν, νὰ ἀκούσω ἀγγελόμενον πομπωδῶς εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ ὑποκόμματος τὸ ὄνομα: Ἡ κυρία κόμμησα δὲ Μονβερὸν!